

İslamcı-Türkçü faşist rejimin konsolidasyonu sonrasında, hem bölgesel ve uluslararası zorlukları hem de diğer hakim sınıflarla olan zorlukları, rejimin sadece “zayıf” gözükmesine neden olmamış, aynı zamanda kendi gerici ajandalarını gerçekleştirebilmek için aleni şiddeti “muhalif” hakim sınıf temsilcileri de dahil olmak üzere tüm toplum üzerinde daha fazla yoğunlaştırmasının ve uygulamasının da zemini hazırlamıştır. Özellikle de birleştirici ideoloji olarak “İslamcı-Türkçülük” anlayışının eskisi gibi tutmaması ve açıkçası tutkalın rolünü oynayamaması durumu, “rıızalık” opsiyonundan ziyade açık şiddete daha fazla ve daha güçlü bir yönelimi gündeme getirmiştir. Rejimin başı olan RTE’nin günöbirlik “ayarları” ve tehditleri, faşist MHP’nin başkanı Bahçeli’nin hakim sınıflar arasındaki “muhaletet” de dahil olmak üzere, rejimden rahatsız olan herkesi “vatan haini” ve “düşman” olarak hedef göstermesi ve “ölkücü nefesi” -ki biz buna açık faşist şiddet diyoruz- sürekli olarak harekete geçirmesi, rejimin tutkalının eskisi gibi tutmamasından kaynaklanmaktadır.

Çin’le Düşük İşgücü Rekabeti Neden Derin Yoksullaşma Demektir?

Türkiye’nin içerisinde geçtiğı derin ekonomik krizin sanki uzun vadeli bir ekonomik programın bir çeşit “zorunlu aşaması” olarak pazarlanması sonrasında, halk kitlelerinde - özellikle temel halk kitlelerinde- hissedilen derin rahatsızlık ve öfke patlamaları, rejimin baş etmesi gereken yeni bir zorunluluk olarak kendisini göstermiştir.

Daha önceden de söylediğimiz üzere; “Ekonomik krizin sürekli olarak derinleşmesi, halkın geniş kesimlerinin alım gücünün düşmesi ve durmaksızın açlık sınırının altına doğru sürüklenmesi durumu, halk kitlelerinin haklı olarak biriken öfkelerinin patlamasına neden olmuştur. Açıklığa kavuşturalım, kapitalizm insanlık için “rasyonel” bir örgütlenme olmadığı gibi, kapitalizm altında ekonominin “rasyonelize” edilmesi de mümkün değildir. Kapitalizmde krizler devrevidir. Bununla birlikte bugün Türkiye’yi yöneten İslamcı-Türkçü faşist rejimin “kendi ekonomik ajandası”, ekonomik krize daha da derinden davetiye çıkarmakta ve dünya kapitalist-emperyalist piyasasının yaşamadığı bir krizi insanlara reva görmektedir.” [1]

Rejimin ön gördüğü ekonomik modelin hedeflerini kısaca özetleyecek olursak; faizin düşürölmesi sonucunda kurların yükselmesi, iş gücünün daha ucuz hale gelmesi ve böylece dış sermayenin öлкеye akışını sağlayarak döviz girdisinin sağlanması ve istihdamın artışı, faizin düşürölerek düşük faizli kredilerle iç yatırımın teşvik edilmesi, dövizin yükselmesi sonucunda ithalatın azalması ve ihracatın çoğalarak cari açık ihtiyacının kapanması...!

Rejim uluslararası piyasa koşullarına nispeten uyduğı koşullarda “hamdolsun ekonomimiz büyüyor”, “bizi kısıkanıyorlar”, “IMF’ye biz borç verelim” gibi açıklamalarda bulunurken, kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerini “kurallarına” göre oynamasının sonucunda -

emperyalistler ile olan çelişkileri ve güçlenen çelişkileri, merkez bankasının bağımsız hareket etmemesi gibi pazardaki güvensizlik ortamının uluslararası yatırımcılar tarafından görülmesi ve yatırımların taban yapması gibi- yaşadığı krize yönelik sanki bilinçli ve uzun dönemdir “yeni” bir politik iktisat izliyormuş görünümü sergilemektedir. Fakat buradaki kilit nokta, böylesi bir ekonomik modelin tutuyor oluşu ya da olmayışı değildir -ki bu da kendi başına önemlidir-, böylesi bir ekonomik modelin “Çin’den ucuz iş gücü” yaratabilmesi olasılığının ne anlama geldiğidir. [ii]

Dünya ticaretindeki payı %15 civarında olan Çin’in son 20 yılda büyük bir emperyalist süper güç olmaya yönelik gelişimi, haftanın 7 günü çalışan, 0,16 doların altında saat ücreti ile yüz milyonlarca insanın kapitalist-emperyalist sistemin “tedarik zincirlerini” oluşturması sonucunda gerçekleşmiştir. 1949’da Mao önderliğinde, komünizm yolunda devrim yapan devrimci Çin, 1976’da Mao’nun ölümü sırasında, kapitalist yolcular tarafından yapılan bir darbe sonrasında “reformlarla” dünya pazarına entegre edildi. Darbenin başı ve düzenleyicisi olan Deng Xiaoping’in “zengin olmak şanlıdır” şiarıyla, Çin’i dünya (kapitalist-emperyalist) pazarına açarak “kalkınma” ve “istihdam” olarak pazarladığı şey -yani karşı devrim-, derin yoksulluk, ağır sömürü ve inanılmaz ıstıraplara yol açtı.

Rejimin aymazca “Çin’den çok daha ucuz iş gücü”, “sermaye yatırımı için bir fırsat” olarak allayıp pulladığı şey, bu sistemin yani kapitalist-emperyalizmin en çirkin yüzüdür, sömürünün ağırlaştırılmış biçimidir. Rejim, sömürü, süper sömürü ve derinleşmiş yoksulluk ağları kavramlarını kullanmamak için öne sürdüğü “milli ekonomik savaş” safsatalarıyla, egemenlerin çıkarlarıyla ezilenlerin çıkarlarını “egalize” etmek istiyor. Sınıflı toplumda, “tüm toplum için” hareket etmek koskoca bir yalan olmasa bile, küf tutmuş bir cehaletin ürünüdür. Kapitalist bir toplumda, üretim süreci toplumun ihtiyaçları için değil esasen kar elde etmek için gerçekleşir. Bob Avakian’ın yakın zamanda yazdığı gibi;

“Bu kapitalist karın kaynağıdır ve kapitalizmin temel sömürücü ilişkilerini temsil eder. Bu sistem altında milyarlarca insan bu sayıya kıyasla çok ufak sayıda kapitalist tarafından işe alınır. Sermayenin şirketleri ve büyük kuruluşları ekonomiyi domine ederek her yıl devasa rakamlarda karı kendi taraflarına akümüle ederler. Ve bu sömürü kapitalizmin temel çelişkisinin bir parçasıdır - üretimin inanılmaz toplumsallaşmış bir şekilde yapılması, genellikle binlerce insanın farklı işyerlerinde, satılması için metalar üretmesi (bu ister yiyecek olsun ister giyecek, ayakkabı, araba, futbol topu ya da başka bir ürün olsun) ve bu süreç içerisinde milyonlarca ve nihai olarak milyarlarca insanın yer aldığı üretim sürecinin bir parçasıdır, bu sırada üretilen ürünlerin emeği (metaları) şahsi temellüğe dayanır ve bu metaları üretmek için emek harcamayarak başkalarını bunu yapmaları için işe alan kapitalistler tarafından satılır.” [iii]

Kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu bir toplumda herkes için “kurtuluş” olmadığı gibi, “milli” olarak paketlenen “kurtuluş” reçeteleri aslında rejimin ön gördüğü toplum projesinin yaşam bulabilmesi temelinde örgütlenir. Rejim bir yandan klientalist ekonomik ilişkileri sürdürür ve kendi yandaş sermayesine büyük ihaleler açar -dünyada en fazla kamudan ihale alan 10 firmadan 5'i Türkiye'dedir-, onlara dolar üzerinden taahhütler vererek İslamcı burjuvazinin menfaatlerini korurken -yap-işlet-devret modelinde olduğu gibi- beri yandan ise “milli ekonomik kurtuluş” için insanların döviz almamasını, porsiyonlarını küçültmesini vaaz verir. Rejim, “itibardan tasarruf olmaz” deyip 1.000 odalı saray yaptırır ve onlarca koruma araçlı konvoyla “dünya lideri” görüntüsü verirken, ülkenin %60'dan fazlasını fakirlik sınırının altında tutmaktadır. Bu tabloda rejimin payı küçümsemeyecek kadar büyüktür. Bunla birlikte, mevcut tablo, Türkiye'nin dünya pazarının -kapitalizm-emperyalizm sisteminin- “tedarik zincirlerine” daha derinden entegre olmasıyla birlikte, “genç ve ucuz işgücü ülkesi” olarak görülmesi ve konumlandırılmasıyla da birebir ilişkilidir. Bu sistemin doğası ve işleyişi, dünya çapında bedenlerin un ufak edildiği, insanların sefalet ve yoksulluğa maruz kaldığı ve yoğunlaşan bir sömürüyü sürekli ve caniyane bir biçimde meydana getirmektedir.

MGK Kararları ve Gerici Kutuplaşma

Enflasyonun “resmi” rakamlara göre %20 bandından seyredişi -ekonomistlere göre gerçek oranın söylenenden en az 2 kat fazla olduğu- toplumun genelinde özellikle de temel kitlelerde artan oranda bir öfke patlamasına neden olması ve “hükümet istifa” talepleriyle insanların sokağa dökülmeye başlaması, rejimi harekete geçirmiş durumdadır. Yeni yeşermekte olan eylemlerin hemen polis terörüyle bastırılması ve tabii ki burjuva “muhalefetin” yeni bir “Allah'ın lütfü” korkusundan dolayı “sakın sokağa çıkmayın!” şeklindeki çağrılarını şimdilik belirli bir karşılık bulmuş durumda. Fakat rejim burjuva “muhalefetten” ve toplumun tüm kesimlerinden gelen tepkilerin önünü kesmek için sürekli olarak zırvaladıkları “milli ekonomik kurtuluş” saçmalığını bir “milli güvenlik” kararı olarak onaylamış bulunuyor. Böylece “yeni ekonomik politika” sadece hükümetin programı olmaktan çıkıp, tüm devlet organlarının savunduğu “resmi ekonomik söylem ve uygulamasına” dönüştü.

MGK kararları şöyle söylemektedir; “Türkiye'nin hedeflerine uygun şekilde ekonomi politikalarını hayata geçirme sürecinde karşılaştığı ve karşılaşılabileceği sınamalar ve tehditler değerlendirilmiştir.” Burada belirtilmesi gereken iki şey vardır; birincisi mevcut iktisat politikalarının “hedefe uygun” olduğu, devletin güvenliğinden sorumlu kurul tarafından onaylanmıştır. İkincisi ise, “hedefe uygun” olana yönelik herhangi bir “sınama” ve “tehdit” artık bir “milli güvenlik” sorunudur. Böylece toplumdan gelebilecek herhangi bir

meşru eleştiri ya da protesto bir güvenlik tehdidini oluşturabilir. Nitekim böyle de olmuştur; “Kendine Muhabir” isimli Youtube kanalı üzerinden sokak röportajları yayınlayan Hasan Köksoy, ekonominin durumu üzerine röportaj yaptığı kişiyle birlikte tutuklanmıştır. [iv]

2003’den bu yana iktidarda olan AKP’nin toplum nezdinde bir “rıızalık” yaratabilmesinin en önemli rezervlerinden biri de, Türkiye ekonomisinin büyük ekonomik krizlerle karşı karşıya gelmemesi, GSMH’nın 3.500 dolardan 12.500 dolara çıkmasını göstermesiydi. Son 7 yılda ekonomideki gözle görülen gerileme, alım gücünün düşmesi ve Türkiye’nin artan oranda bir yoksullar ülkesine dönüşmesi, temel kitlelerin en acil ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda olması ve açlık sınırında yaşayan milyonlarca insanın -kendi geleneksel tabanı da dahil olmak üzere- tepkisini almış durumdadır. **Rejim bir yandan kendi geleneksel tabanını, “Türkiye’ye yönelik büyük kumpas var” diyerek, kendi bünyesinde tutmak isterken diğer yandan ise doğabilecek kitlesel bir öfkenin örgütlü şekilde mobilize olmasının önüne geçmek istemektedir.** İslamcı-Türkçü faşistler MGK kararları yardımıyla en iyi bildikleri şeye, “güvenlik tehdidi” ideolojik argümanına sarılarak, toplumu gerici temelde yeniden kutuplaştırmak istiyorlar.

Hâkim sınıfların “muhalif” kanatları ise, MGK kararı karşısında “vesayet rejimi”, “parti-devleti” eleştirilerini yapmakla kalmıyor, halkın artan oranda öfkesinin bir sokak hareketine dönüşmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Gezi gibi bir sürecin doğması sonrasında Erdoğan’ın “olağanüstü hâl” ilan etmesinden korkarak -ki bu çok olası bir ihtimaldir- halk kitlelerine “sandığı” hedef gösteriyorlar. Halkın öfkesini burjuva seçim saçmalığıyla boğmak istiyorlar. Bununla beraber bu hâkim sınıf klikleri, halkın öfkesinin büyüyen kontrol edilemez olmasından da korkuyorlar. İşlerin nereye gidebileceğini kestiremiyorlar. Burjuvazinin genel sınıf çıkarlarının tehlikeye girmesini kesinlikle riske atmak istemiyorlar. Bundan dolayı Erdoğan’a ve temsil ettiği rejime yönelik öfkeyi “erken seçim” çağrılarıyla gemliyorlar.

Bu rejime ve onun sözde muhaliflerine mecbur değiliz! İhtiyacımız olan gerçek bir devrimdir!

Rejim sadece Türkiye/Kuzey Kürdistan’da değil, tüm bölgede ve içerisinde olduğu kapitalist-empyrialist dünyanın bütününde insanlık için büyük tehditleri barındırmaktadır ve bu rejimin kesinlikle alaşağı edilmesi gerekir. “Rejimin düşmesi, sadece Türkiye/Kuzey Kürdistan’da değil, tüm bölgede pozitif bir rüzgâr estirecektir. Böylesi bir rüzgâr aynı zamanda, insanlığın ihtiyaç duyduğu, baskının ve sömürünün olmadığı bir geleceğe doğru köklü değişimi sağlayacak komünist bir devrim açısından da çok daha elverişli koşulları yaratacaktır.” [v]

Bu rejimin alaşağı edilmesi bölgesel çapta pozitif bir siyasi atmosfer yaratacak olmakla birlikte, insanlığın yakıcı ve acil olarak ihtiyacını duyduğu şey komünist bir devrimdir. Böylesi bir devrim sadece “kötü yöneticileri” süpürmekle kalmayacak, bu “kötü yöneticileri” ve onun sözde muhalifleri olan diğer burjuva kliklerini yaratan **sistemi köklerinden söküp atacak**, her türden sömürünün önüne geçecek, gerici baskıları ortadan kaldıracak ve insanlığı dünya çapında özgürleştirebilmesi için dünya devriminin üs bölgesi sorumluluğuyla hareket ederek, yeni bir komünist devrimler dalgasının başlangıcını oluşturacaktır. “Böylesi bir devrimin gerçekleştirilmesi ve zorluklarla doğru bir şekilde baş edilmesi bilimi ve devrimci bir önderliği gerektirmektedir. Şu an her ikisi de hali hazırda mevcuttur. **Bob Avakian**’ın mimarı olduğu **yeni komünizm** hem geçmiş komünist devrimlerin bir devamıdır, hem de bu tarihi tecrübeden önemli kopuşları bünyesinde barındırmaktadır.” Böylesi bir devrimin gerçekleştirilebilmesi için, dünyanın bu halinden rahatsız olan herkesin acil bir şekilde, yeni komünizmi analiz etmeleri ve bu temelde bir devrim hareketinin parçası olmaları elzemdir!

Referanslar:

[i] <https://yenikomunizm.com/rejimin-suclarina-ve-derinlesen-yoksullastirmaya-karsi-ofke-uzerine-oryantasyon-notlari/>

[ii] Faşist rejimin yandaş medyasının “ucuz iş gücüne” nasıl sevindiğini gösteren şu videoya kesinlikle bakılmalıdır. <https://www.youtube.com/watch?v=12sXGpD46WI>

[iii] <https://yenikomunizm.com/metalar-kapitalizm-ve-bu-sistemin-korkunc-sonuclari-basit-bir-aciklama/>

[iv] Tutuklamaya gerekçe gösterilen videoyu bu linkten izleyebilirsiniz <https://www.youtube.com/watch?v=D3eKDanwlCI>

[v] <https://yenikomunizm.com/rejimin-suclarina-ve-derinlesen-yoksullastirmaya-karsi-ofke-uzerine-oryantasyon-notlari/>